

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Pacea.

Până 'n inimă nu-i pace,
Nu este fericită;
Pân'atunci nu-i nici liniște,
Bucurie, iubire.

Pace dulce și scumpă,
Oh eu dacă te-aș avea!
Mai bogată-i inima mea
Decât ori și-a căruia.

Nu mistuește flacăra
Patimilor inima;
Mânia și pismuirea
Nu are loc într'însa;
Înțelepciunea de sus,
Este Domnul meu Isus;
A Ingerilor cântare,
Sună în ea cu plăcere.

Asta pace dulce pace,
În lume n'o pot afla;
Dîn cer mi-o aduso n cînte
În inimă-mi mila sa.
Isus, ce pentru mine
A pățimit pe cruce,
M'a 'mpăcat cu Părintele,
M'a primit ca fiu pre mine.

Isus m'a dat asta pace
Și 'n toate m'a 'ndestulat,
Deci bucuros cu 'ndrăzneală
Umblu eu pe calea sa.

Ochii 'mi plîng de bucurie,
Bîzele mi se roagă,
Dă Doamne că asta pace,
Înă multe mii s'o guste!

Religiunea păgânilor din tibet.

Cu 600 de ani înainte de Christos trăia în India de apus un bărbat cu numele Gautama, care era fiul unui domnitor indigen. În toată privitynța om deosebit. Pre el l-a ocupat întrebarea cea mai importantă a întrebărilor: cum s'ar putea oameni elibera de acele patimi cari îi apasă. Răspunsul, pre care, după multă cugetare sub un pom sfânt șezând l-a aflat, era acesta: patima este aceia ce cauzează suferinți. — Eliberarea de patimi, aduce eliberare de suferinți. De aici încolo s'a numit pre sine „Buddha“, cel luminat. În numele seu stă și astăzi încă o confesiune mare păgână, care are multe milioane de credincioși (mai mult de 300 milioane).

Propozițiunea de sus, că eliberarea de patime, face pre oameni fericiți, nici nu ar fi de desprețuit. Însă Buddha credea aceia, că Dumnezeu și puterea D-zeiască ar putea lipsi. Prin care urmare învățăceii și următorii lui, precum și cărturari de mai târziu tot mai mult să îndepărta rădea adevăr. Dacă D-zeu nu era preste ei, așadar

ei din propria lor împrejurime își arădicau pre unul ca zeu. Nu numai persoana lui Buddha tocmai, ei și următorii lui de mai târziu toți fură arădicați ca d-zei, le făceau statue și să închinau lor cu mare zel.

Împlinirea de exerciții sfinte a buddhiștilor de mai târziu, stătea din hodorogirea rugăciunilor, cetirea scrierilor sfinte, cerșitul, peregrinagiul și viața fariseică.

Pe lângă acestea cu privință la călugării buddhiști, cari pe Himalaia de mează noapte să numesc Lama își au valoarea cuvintele apostolului Pavel vorbite despre Creteni: „Cretenii sunt totdeauna mincinoși, feare rele, pân-tece lenese.“ Ca să rămână în acela mod lenes și negrijit de viață și ca să țină omenimea sub puterea lor, vestesc ei învățătura religioasei anumită despre duchurile rele; că duchurile rele sunt preste tot pământul lă-țite, prin care învățătura țin pre ser-maneele popoarele prinse în frica lor. Ei referează, cumcă numai ei singuri au aceea putere, a ținea departe duchurile cele rele dela omenime. Ei spun de tot soiul de vorbiri ferme-cătoare din scrierile și rugăciunile cele sfinte ale lui buddha; ei jertfesc pe multe feliuri de obiecte duchurilor rele. De minune, că ce neguțatorie aducătoare de dobândă își fac preoții dela sermanii credincioși buddhiști ușor crezători. D. e.: cetirea unei carte sfântă câștigă foarte mare merit. Așadar un om avut își aduce 40 din cartea sfântă, atunci încep toți odată cetirea grabnică și cu glas.

Fiecare cetește partea sa cât mai iute, ne luând grijă, că ce cetește. A fie-căruia porțiune ori când și ori unde să poate începe și precurma (înceta), fără de aceea, că prin aceea să fie turburată. Cel ce dară mai cu grabă și cea mai mare parte din scrierile date lui a cetit, acela dobândește plata cea mai mare.

Tot așa de cu ușuritate și supra-ficial să roagă fiecare credincios. Ru-găciune cu efect deosebit în general

o țin rugăciunea următoare, care cam așa sună în limba noastră: „Oh tu podoabă în floarea de lotus! Amin.“ Aceasta rugăciune să zice de nenu-mărate ori în cursul zilei, fără ca, cel, mai puțin să cugete despre ea, și fără de aceea, că ar cunoaște însămnătatea ei, sau că ar căuta ceva însămnătate întrâna. Principiu lor din aceea stă, că fiecare să silește să gălăcescă cuantitatea sa cât mai de multe ori, cu atâta e mai bogată de merite. — Darea lor de rugăciune o plătesc ei la sămănat și la seceriș, pe lângă mâncare, de mie și de zece mii de ori zic ei unul și tot acela vers.

Încă și în vorbirea cea mai ușura-tică și mai scârnăvă să mestecă rugă-ciunea amintită. Fiecare Lama (preot) poartă cu sine o așa numită moară manuală de rugăciuni, care să învâr-tește pe lângă o osie. Pe dunga de din afară a învârtitoarei să află întărit un găetan provăzut cu un bumb de cusutor. Mașina cea mică să aduce în funcțiune, adevă să învârte. Toată învârtirea să primește ca o rugăciune zisă ca să află scrisă pe o hârtie în con-strucțiunea din lăuntru a învârtitoarei.

Așa să dă ocasiune la o vorbire foarte interesantă și încă și vr'o câteva mii de preoți, la fiecare să dă câte o foaie de rugăciuni a le „spune“ prin moara de rugăciuni. Mai comode și mai corespușzătoare scopului sunt încă morile cele mari de rugăciuni, cari stau din un sul de rugăciuni mânat de apă. În urmă sunt steagu-rile de rugăciuni, pe a căror pânură sunt tipărite rugăciunile cele sfinte și cări sburând în aer, umblă peste țara întregă.

Unii înțelepți pun rugăciunile lor cele sfinte din petricele albi în păreți, cari să numesc păreți de rugăciuni contra duchurilor rele.

Afară de Lama sunt încă usurarii, cari mai ales pe la stațiunile de misiune țin prinse popoarele. E intere-sant încă a aminti pre proprietarii cei mari sau baronii (cei din urmă mai ales pe stațiunea missionului în Kye-

lang), cari ca niște domni de pământ exerciază o influință mare preste iobagi și prin aceia pun de totul mari pedeci lucrului creștinilor de misiune și în privința înaintării evangheliei pun foarte mari greutate.

Dară acești sârmani buddhiști înnebuniți tocmai așa cugetă, precum și creștinii europeni, că: „Religiunea noastră e cea mai bună și nenobil e acela, care părăsește religiunea părinților.“

Nici ei nu voiesc a să ocupa cu învățăturele confesiunii altora. Așa apoi într' adevăr rămân ei până la sfârșitul vieții lor nu numai buddhiști ci și hăbăuci.

Creștinul adevărat știe însă, că trebuie a se convinge despre toate și urmează cuvântul apostolului Pavel: „Toate le cercăți, cei bun aceia țineți.“ (I. Tesal. 5, 21.)

Versuri.

Vin' la mine! strigă Isus
Cătră tine păcătos,
Nu 'ntîrzia a te 'ntoarce
Afară nimeni nu-i scos.
De ce să pieri în păcate
Eu pentru tine-am venit,
Pentru tine-am vărsat sînge
Pentru tine-am pătitit.

Pentru tine am purtat eu
Pe cap cunună de spini,
Pentru tine 'n sfânt trupul meu
Ranele acelea cinci.
Pentru tine am venit eu
Și blăstămul l'am purtat,
Pe Golgota al teu păcat
Pe mine m'a apăsat.

Pe-acest pământ n'ai patrie
Numai până la un timp,
Aici tu ori cum ai dori
Nu poți să fii fericit.
Aici vale de plângere,
De grijuri și de bănat,
Durabilă fericire
Ici nimenui nu s'a dat.

Patria cea fericită
Aici jos nu vei afla,
Aici toate-s trecătoare
Ce 'mbucură inima.
Doar'ai putea stringe-avere
S'aduna mulți tesauri,
Dar' c'o 'cestea nu vei putea
S'ajungi odată 'n ceruri.

Aici poți să ai onoare
Și fală naintea lumii,
Dar' aceste-or trece toate
Mormântul le va 'nghiți.
Poți să fii ori cât de mare
Să iai închinăciune,
Totuși în pământ te-i 'ntoarce
Și vei fi putrăjune.

Iar când viața-ți s'a găta
Vei sta naintea Domnului,
Atunci despre toată fapta
Trabă s'a-i dai samă lui.
Ori voești ori nu voești,
Vei fi chemat la 'ntrebare,
Și însu-ți vei auzi
Judecata cea mare.

* * *

Oh ce fericire mare
Poate avea fiecare,
Cel ce se află scăpat
De păcat eliberat,
Prin a lui Isus sfânt sînge
Ce El a vărsat pe cruce.

Iar ca să fiți fericți,
Atunci la el să grăbiți,
Mărturisind păcatul.
Și nu tăcând nici unul,
Că El bine le știe
Și vrea ca să le ierte,
Dar a ierta nu poate
De nu le-om recunoaște,
Din inimă le-om urî
Și numai lui vom trăi,
Atunci El ne primește
D'ai săi fi ne numește.

Oh dar toți la El veniți,
Pentru păcat vă căiți,
Atunci El vă va ierta,
De păcat vă va spăla
Și vă face fericți,
Oh dar de ce nu grăbiți?

Mai mare fecicire
Decât iertarea nu e;
Toată fericirea jos
Nu dă la suflet folos,
Dară aceea de sus
Ne unește cu Isus
Și la cer sus ne duce
De unde ea porcede.
Acolo ne-om bucura,
Pre Domnul 'l vom lăuda
Pentru a lui bunătate,
Că ne-a scăpat de păcate
Unde doresc ca să fim
Cu Domnul în veci, Amin.

Dă să sâmțese blândeța ta,
Dela mine-al tău Duch nu'l ia:
Primește-mă de 'nvățâcel,
Cu credință ca să'ți urmez!

Lasă âmbu'n lumina ta,
Să mă cufund în moartea ta.
Când odată la tine vin,
Dă să te văd în veci Amin.

Mântuește-te.

*Omule caută-ți scăpare!
Că ești în mare perzare;
Sufletul focu' 'ncunjură,
Flacăra 'ndată te-apucă!*

* * *

*Acum încă este-o cale,
Vino fără 'ntârziere!
Deșteaptă-te nu mai dormi!
În pericol de ce-ai muri!?*

* * *

*Flacăra cea de păcate,
Iacă sufletul ți-l arde.
Acum, acum silește-te,
Sufletul ți-l mântuește!*

* * *

*Spre vocea ce strigă-aleargă,
Ești din foc, oh ești afară!
Fugi la Isus, acum încă
În brațele lui te-aruncă!*

.....●.....

Lucrul cel mai greu și cel mai ușor.

Aceasta s'a întrebat odinioară dela filosoful Thales, că ce-i mai greu, și ce-i mai ușor? El a răspuns: „Lucrul cel mai greu e, să se cunoască omul pre sine, iar lucrul cel mai ușor e, a da sfat la altul“.

Pentru mine-ai venit.

Pentru mine-ai venit Doamne,
Din cereasc'a ta mărire,
Ca un slugă te ai umilit,
Batjocora ai suferit.

Pentru mine-ai fost lăpădat,
Păcatul meu te-a apăsât,
Să mă stâmperei la inimă,
Și în moarte-ai mers pe urmă.

De pe cruce îmi strigi mie:
Asta'm făcut pentru tine!
Eu te-am iubit pân'la moarte,
Dar'tu ce faci pentru mine?

Mult te părăsese pre tine,
Tu cel vrednic de iubire!
Mă rătăcesc pe drum rău,
Și nu-ți urmez Domnul meu.

Cu lacrimi îți mărturisesc,
Că de multeori nu te iubesc;
De multeori supăr fața ta,
N'arde 'n mine iubirea ta.

Asta mie'mi doare tare,
Și'mi e mare supărare;
Pentru'aceea te rog Doamne,
Să-ți fie milă de mine!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul abonament
Pe un an 52 fil.
Pe 1/2 an 28 "

Trimis pe postă
Pe un an 1 cor.
Pe 1/2 an 56 fil.

Pentru strălănitare
Pe un an 2'—c.
Pe 1/2 an 1.20 L.

IAR PENTRU DE IMPĂRȚIT ÎN LESNIRE MARE.